

J.M. BARRIE

PETER PAN



MET ILLUSTRATIES VAN
FLOOR RIEDER

VERTALING
ESTHER OTTENS



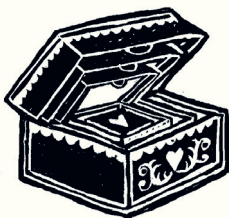
Wenig kinderboeken hebben generaties lang zó tot de verbeelding gesproken als *Peter Pan*. Dit unieke avonturenverhaal is gedurende meer dan een eeuw uitgegroeid tot een klassieker der klassiekers.

Peter Pan is geschreven in een tijd waarin tegen sommige dingen heel anders werd aangekeken dan in onze huidige tijd. Tegen de rolverdeling van mannen en vrouwen bijvoorbeeld, en ook tegen minderheidsgroepen zoals de oorspronkelijke bevolking van Noord-Amerika, over wie de beeldvorming stereotiep en negatief was. Zaken die ook in de oorspronkelijke *Peter Pan* te herkennen zijn.

Deze nieuwe editie van *Peter Pan* hebben we zo willen maken dat die beter past in onze huidige tijd, zonder het meesterlijke in J.M. Barries tekst aan te tasten. We hopen dat zo veel mogelijk lezers van *Peter Pan* zullen genieten.







HOOFDSTUK EEN

PETER MAAKT DE OVERSTAP

Op ééntje na worden alle kinderen groot. Ze komen er al vroeg achter dat ze groot zullen worden, en bij Wendy ging dat zo. Toen ze twee jaar was en op een dag in een parkje aan het spelen was, plukte ze een bloem en rende ermee naar haar moeder. Ik vermoed dat ze er op dat moment behoorlijk snoezig uitzag, want mevrouw Schat legde een hand op haar hart en riep: ‘O, waarom kun je niet altijd zo blijven!’ Meer werd er niet over gezegd, maar vanaf dat moment wist Wendy dat ze groot zou moeten worden. Na je tweede weet je dit voortaan altijd. Twee is het begin van het einde.

Ze woonden zoals bekend op nummer 14, en tot Wendy kwam was haar moeder de hoofdpersoon. Ze was een mooie vrouw met romantische ideeën en een lieve, licht spottende mond. Haar romantische ideeën waren net als die doosjes uit het mysterieuze Oosten, die allemaal in elkaar passen, de een in de ander: hoeveel je er ook tevoorschijn tovert, telkens is er nóg een. En op haar lieve, licht spottende mond lag altijd één kus die Wendy nooit te pakken kon krijgen, al was hij toch echt duidelijk zichtbaar in de rechterhoek.



Dit is hoe meneer Schat haar veroverde: de vele heren die jongens waren toen zij een meisje was kwamen er tegelijk achter dat ze verliefd op haar waren, en ze holden allemaal naar haar huis om haar ten huwelijk te vragen. Behalve dan meneer Schat, die nam een rijtuig en kwam als eerste aan, en was dus degene die haar kreeg. Hij kreeg alles van haar, op het binnenste doosje en de kus na. Van het doosje wist hij niets, en op den duur verloor hij de hoop op die kus. Wendy dacht altijd dat Napoleon er wel aan had weten te komen, maar ik zie al voor me hoe die zich zou hebben uitgesloofd, om uiteindelijk woest weg te benen en de deur achter zich dicht te smijten.

Meneer Schat schepte er geregeld tegen Wendy over op dat haar moeder niet alleen van hem hield, maar ook veel bewondering voor hem had. Hij was zo'n diepzinnig type dat van aandelen en effecten afweet. Natuurlijk weet geen mens daar echt iets van, maar hij léék het wel te weten, en hij praatte vaak op zo'n manier over stijgende aandelen en dalende effecten dat elke vrouw bewondering voor hem zou hebben gehad.



‘Leid me niet af,’ zei hij dan ook steeds. ‘Ik heb twintig gulden hier en negentig cent op kantoor; ik kan op kantoor geen koffie meer drinken, zeg zes gulden, maakt zesentwintig gulden en negentig cent, met die elf gulden en elf cent van jou erbij (nul opschrijven, één onthouden) achtendertig gulden en één cent, plus zestig op de bank maakt achtennegentig gulden en één cent (wie beweegt daar?)... achtennegentig gulden en één cent (even niets zeggen, lieverd) en die tien die je die man hebt geleend die aan de deur kwam (stil, kindje) is dus nog tien kinderen erbij (ja, zie je nou wel?), zei ik achtennegentig en één cent? Ja, ik zei achtennegentig en één cent, plus tien is honderdacht gulden en één cent, dus de vraag is: kunnen we het een jaar proberen van honderdacht gulden en één cent?’



‘Natuurlijk kunnen we dat, George,’ zei mevrouw Schat, maar die stond dan ook vierkant achter Wendy en was van hen tweeën in het algemeen het ruimhartigst.

‘En vergeet de bof niet,’ vervolgde hij bijna dreigend, en daar ging hij weer. ‘De bof tien gulden, heb ik opgeschreven, maar ik durf te wedden dat het eerder vijftien zal zijn (stil nou even), mazelen dertien, waterpokken zes, maakt negenentwintig (weg met die vinger), kinkhoest zeg tien...’ En zo ging het maar door, en er kwam steeds iets anders uit, maar met de bof uiteindelijk op acht gulden vijftig en mazelen net als waterpokken op zes, redde Wendy het gelukkig net.



Toen Jan kwam was het weer net zo spannend, en bij Michiel was



het zelfs ronduit kantje boord, maar ze mochten allebei blijven, en al gauw kon je ze met z'n drieën op een rijtje naar de kleuterschool zien lopen, in gezelschap van hun kindermisje. Voor mevrouw Schat moest het hele huishouden tiptop zijn en meneer Schat was graag precies zoals zijn burens, dus ze namen natuurlijk een kindermisje. Omdat ze door alle melk die de kinderen dronken arm waren, was dit kindermisje een hond, een keurig nette newfoundlander die Nana heette en die niet bepaald iemands eigendom was tot de Schatten haar in dienst namen. Maar ze had kinderen altijd belangrijk gevonden, en de Schatten hadden haar leren kennen in Kensington Gardens, waar ze in haar vrije tijd vooral haar snuit in kinderwagens stak en diep werd gehaat door slordige kindermisjes, die ze helemaal naar huis volgde om tegen hun mevrouwen over hen te klagen. Zelf bleek ze goud waard als kindermisje, heel grondig als de kinderen in bad moesten, en ook midden in de nacht meteen klaarwakker als een van de drie ook maar een kik gaf. Haar hok stond natuurlijk in de kinderkamer. Ze voelde haarfijn aan wanneer een hoestje niets te betekenen had en wanneer er honing aan te pas moest komen. Tot haar laatste dag geloofde ze in ouderwetse middeltjes als rabarberwortel, en ze snoof minachtend om al het modieuze



gepraat over bacillen enzovoort. Het was een lesje in goede zeden als je haar met de kinderen naar school zag lopen: onverstoorbaar als haar pupillen zich gedroegen, zachtjes corrigerend met haar snuit als ze uit de pas liepen.



Op Jans voetbaldagen vergat ze nooit zijn trui, en meestal had ze een paraplu in haar bek voor het geval het ging regenen. In de kelder van juf Fulsoms kleuterschool is een ruimte waar de kindermisjes wachten. Zij zaten op schoolbanken terwijl Nana op de grond lag, maar dat was het enige verschil. Omdat ze zogenaamd beneden hun stand was, deden ze net alsof ze haar niet zagen, en zij had een gloeiende hekel aan hun oppervlakkige geklets. Ze was er geen voorstander van dat de vriendinnen van mevrouw Schat in de kinderkamer kwamen kijken, maar kwamen ze toch, dan deed ze Michiel vlug zijn kiel uit, trok hem die met het blauwe biesje aan, fatsoeneerde Wendy en haalde een kam door Jans haar. In geen kinderkamer ter wereld ging het er zo onberispelijk aan toe, en hoewel meneer Schat dit heel goed wist, vroeg hij zich soms toch bezorgd af of de burens er niet over roddelden. Hij moest aan zijn positie in de stad denken.

Nana zat hem ook om een andere reden dwars. Hij had soms het gevoel dat ze geen respect voor hem had. ‘Ik weet dat ze het grootst mogelijke respect voor je heeft, George,’ verzekerde mevrouw Schat hem dan, waarna ze de kinderen een teken gaf dat ze extra lief voor hun vader moesten zijn. Daarna dansten ze gezellig samen door de kamer, soms zelfs met Liza erbij, die de enige andere hulp was. Ze leek wel een dwerg met haar lange rok en dienstersmuts, al had ze toen ze werd aangenomen gezworen dat ze geen tien meer was. Wat een uitgelaten bende was dat! Het vrolijkst van iedereen was mevrouw Schat, die zo wild in het rond draaide dat je alleen nog maar die kus zag, en als je op dat moment snel was geweest had je hem misschien te pakken kunnen krijgen. Een gewoner, gelukkiger gezin bestond er niet – tot de komst van Peter Pan.

